

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Vniversalis Historiæ Ecclesiasticæ Medvlla

Pareus, Daniel

Francofurti, 1633

Concilia, Sive Synodi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64973](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64973)

natus est in Synodo Ephesina, & in exilium pulsus, vbi teterrimam mortem obiit, putrescentibus cunctis eius membris, maxime vero lingua, qua ad Dei contumeliam abusus erat, anno Domini 434. Nullum tetriorem, aut fœdiorem errorem, neque pestilentius vllum venenum Nestoriana peste Satan in Ecclesiam vnquam induxit: ex qua postea Eutychniana secuta est, deinde Mahumetana.

Eutyches, Archimandrita Constantinopolitanus, hæresim impurissimam cōdidit, sub Martiano Imp. & Leone I. Pontifice Romano: quæ velut immanis hydra innumeras postea alias peperit, & Ecclesiæ pestem, fideique Christianæ internecionem in Oriente tandem prorsus attulit. Fuerunt enim duæ istæ hæreses, Nestorianismus & Eutychnianismus, tempore ad Mahumetismum constituendum postremæ: quæ ipsas pietatis reliquias erroris teterrimi veneno iugularunt, & funestissimis exequiis sepelierunt.

CONCILIA, SIVE Synodi.

Concilium Nicænum, vt primum, & Generale antiquissimum, ita optimum & augustissimum est. Causa huius Concilii congregandi sanctissima fuit, ad vindicandam nimirum Christi diuinitatem, & Arium, omnium hæreticorum Principem, damnandum. Interfuerunt Episcopi 318. quasi erepti ex flammis superiorum persecutionum, viri & doctrina, & vita cōmenda-

mendatissimi. Conuenerunt enim Eustathius, Alexander, Athanasius, Paphnutius, Spyridion, Hosius, & alii, quibus nemo illis temporibus vel sanctior, vel doctior fuit. De huius Concilii Nicæni Præside, variæ sunt opiniones. Gulielmus Witakerus Controv. 3. de Concil. c. 3. q. 4. multis argumentis asserit, ipsum Constantinum Magnum fuisse summum & Maximum Præsidem: qui ipse Concilio interfuit, reconciliauit illos, qui diffidebant, & ad concordiam persuasit. Celebratum est sub Iulio Pontifice, anno 325. non sub Syluestro, vt volunt Pontificii.

Sardicensis Synodus in Illyria celebrata est, anno Christi 347. Restituit Athanasium, & alios Orthodoxos, qui ab Arianis pulsi fuerant. Confirmauit etiam decretum Nicæni Concilii.

Sirmiensis Synodus à Constantio Imp. indicta est, anno Christi 351. vt concordia in Ecclesiis inter Orthodoxos & Arianos rursus coiret. Iussu itaque Imp. scripta est confessio fidei de filio Dei, in qua pleraque cum symbolo Nicæno congruebant, sed tamen stulta spe tranquillitatis omissa est vox *ὁμοούσιος*. Postea cum vtraque pars ambiguam fidei formulam pro se interpretaretur, maiores dissensiones ortæ sunt. Damnati etiam sunt in hac Synodo, Sabellius, & Paulus Samosatenus.

Seleuciensis Synodus à Constantio Imp. conuocata est in urbem Isauriæ Seleuciam, anno Christi 349. in qua Ariani ex symbolo deleuerunt *ὁμοούσιος*, & supposuerunt *ὁμοιωσιος*, Damnatus etiam fuit Actius.

Eodem

Eodem tempore Arimini in Italia conuen-
runt patres amplius 400. qui vna mente & voce
Nicænum Concilium approbarunt, omnemq;
καινοτομίας, siue nouitatem in proposita ab Im-
peratore Constantio formulâ fidei reprobârunt.

Constantinopolitana I. Synodus, & Vniuer-
salis secunda, tempore Gratiani & Theodosii
Imp. cōuocata est anno Christi 383 in qua 150.
Episcopi fuerunt, ac in his præcipuæ authorita-
tis, Cyrillus Hierosolymæ Episcopus, Meletius
Antiochiæ, Timotheus Alexandriæ: Item Gre-
gorius Nazianzenus, qui tum Constantinopoli
docebat, & Gregorius Nyssenus. Hic repetiue-
runt symbolum Synodi Nicænæ; & damnarunt
Macedonii Sectatores *πνευματομάχης*: item Eu-
nomianos, Sabellianos, Apollinarios.

Huic Concilio Constantinopolitano gene-
rali secundo interfuit Theodosius Imperator, &
aliquam authoritatem habuit. Præfedit Nectā-
rius, Episcopus Constantinopolitanus: vt indi-
cat Nicephorus lib. 12. c. 13.

Eodem tempore Damasus Episcopus Roma-
nus aliud Concilium in Italia celebrauit cum
Episcopis Romanis. Et illud est hic obiter obser-
uandum, non illud Italicum Concilium, in quo
ipse Damasus adfuit, generale & Oecumeni-
cum Concilium habitum & appellatum fuisse:
sed hoc Constantinopolitanum, cui Orientales
tantum Episcopi interfuerunt. Quod argumen-
to est, non tantam tum fuisse Pontificis Roma-
ni auctoritatem, quanta nunc est.

Ephesina Synod⁹, tertia Vniuersalis, à Theod.
Iunio-

Iuniore Imp. conuocata, anno Christi 433. Præfide Cyrillo, Episcopo Alexandrino, refutauit Nestorium hæreticum. Conuenerant Episcopi amplius 400.

Anno Christi 448. Synodum Constantinopoli conuocauit Flauianus Episcopus, in qua ferme 40. Episcopi fuerunt, causa Eutythis, qui cum hæresin suam palam defenderet, de gradu deiectus est.

“ Ephesina II. Synodus, à Theodosio Iuniore
 “ Imp. conuocata, anno Christi 449. præfide Dioscoro, Alexandria Episcopo, fouis partes Eutythis, & à gubernatione Ecclesiæ Constantinop. remouit Flauianū, virum sanctissimū, qui Eutythen oppugnabat. Vocata est hæc Synodus *λυστική*, i. e. prædatoria, vel latrunculorum concursus, propter vim, terrores, minas, atque pugnas, quas Eutythiani in ea adhibuerunt.

“ Chalcedonenſis Synodus, Quarta Vniuersalis, Episcoporum 630. tempore Martiani & Valentiniani Imp. celebrata est, circa annum Christi 452. Damnauit Eutythen Archimandriten Constantinopolitanum, & Dioscorum Alexandria Episcopum.

“ Constantinopolitana Synodus, Quinta Vniuersalis, celebrata est anno Christi 555. edicto
 “ Imperatoris Iustiniani, in qua Patres 165. congregati fuerunt, propter Origenis dogmata, quæ applausu magno iactabantur, turbasque in Ecclesia dabant. In primis autem rata habuit decreta Oecumenicarum Synodorum.

Succedit nunc Status Ecclesiæ, post stabilitam Hierarchiam Romanam. IMPE.